

Forfatter: Udrag fra Sphinxen

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 47.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296367119280/facsimile.pdf> (tilgået 06. december 2021)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

ger og Haandskrifter, uden at vide et Ord af hvad han læste. Det eneste han med Bevidsthed dvælede ved, var de trohjertige Træsnit paa de gamle Bøger og de smukke glimrende Vignetter paa Haandskrifterne. Tilsidst faldt der ham en Bog i Haanden, som ved det nye Bind og det nymodens Snit stak underlig af blandt de andre. Det var eder goldene Topf af Hoffmann; jo længer han læste i den, jo opmærksommere blev han, og syntes tilsidst, at det var noget af hans eget Liv og Levnet, han læste. Hvordan hænger det sammen – tænkte han – du skulde dog vel aldrig selv være Studenten Anselmus? Du skulde dog vel aldrig være »ein Phantasiestück in Callott's Manier« ... Længer kom han ikke i disse gale Tanker, da Grevinden traadte ind paa ny, og han snart igjen ved Synet af hende glemte Alt, hvad han nyelig havde læst, og som nær havde bragt ham til at drage sin Originalitet, som et levende Menneske, i Tvivl. – »Er jeg vel et Fantasiestykke i Callott's Manier, Deres Naade – havde han nær sagt – men betænkte sig igjen og holdt inde. Det er nok jeg har prostitueret mig eengang – tænkte han – og har holdt den skønne Grevinde for en Stokkeknop; hvor kan man dog faae slige fordømte Griller. – Nu talte den Skønne et Par venlige Ord, og de forstyrrende Selvbetrægtninger havde Ende. Arnold var atter det lykkeligste Menneske i Verden, og Timerne fløi for ham som Øieblikke i glad Begeistring og den første Kjærligheds afnøelsesfulde Glæde.

Saaledes forsvandt tre Dage for ham, som en elskelig men flygtig Sommernatsdrom. Den fjerde Dags Morgen horte han med Forstrækkelse at Grevinden var syg, og det var strængelig forbudet Tjenerte at indlade Nogen til hende. Den forelskede Arnold blev saare bestyrtet over dette Budskab, og en hemmelig Mistanke opstod i det samme i hans Sjæl, idet han erindrede sig Eventyret om den skønne Melusina, som paa visse Tider var en Slange, og lukkede sig inde naar hendes Forvandlingstid kom. Frygten for noget Lignende her, hvor ogsaa Aitang syntes ham saa vidunderligt, som paa et underfuldt Fecslot, satte ham i saa forvirret en Tilstand, at han glemte alle Høflighedsformer og at han her kun var Gjest. Han stødte Tjenerne voldsomt tilside og trængte lige ind i Grevindens hemmeligste Kammer. Og see! der laae hun i det dunkle Værelse, svagt bestraalet af en Maanekinslamps underlige Dæmringslys. Hun var bleg som et elfbens Billede, og hvilede med Brystet paa den venstre Arm, mens

hun hævdede den høire Pegefinger og sagde med et gaadefuld: Smil:
»Arnold, Arnold! Hvo er du? og Hvo er jeg?»

»Hvad seer jeg, min Sphinx – raabte Arnold og stirrede forvirret
paa hende – du spørger mig om en Gaade, som jeg ikke kan løse.»

»Arnold, Arnold! – vedblev Grevinden med angstelig Stemme –
kunde du løse min Gaade, maatte jeg forgaae for dine Øine og dog
maa jeg spørge: Hvo er du, og Hvo er jeg?»

Da var det, som en pludselig Rædsel betog Arnold baade Sands og
Samling. Stuen løb rundt med ham, og hvor han vendte sig hen, saae
han den skønne blege Sphinx, som spurgte: Hvo er du? Hvo er jeg?
Hvo er du? Hvo er jeg? »Jeg veed det jo ikke,« raabte han og tumlede
uden Bevidsthed ud af Slottet; allevegne fulgte ham det underlige
Syn, og da han kom til sin Samling igjen, stod han paa Marken tæt
uden for Hamborg, med Stokken i sin Haand, Øinene stift fæstede
paa den lille elfenbeens Knap, og syntes at have drømt det Altsam-
men. »Hvor den Stokkeknap dog har ophidset min Phantasie – sagde
han og saae paa sit Uhr – det er jo kun en Time siden, jeg gik ud af
Hamborg, og havde kjøbt mig denne underlige Spadserestok af den
gamle Kone. Eller skulde du virkelig være til? skønne Sphinx! Grev-
inde Cordula – var det ikke saa jeg drømte hun heed? Jeg vil dog
spørge mig for hos forstandige Folk, om der er saadant et Menneske
til i Verden.« Han spurgte nu Enhver, han mødte, om den skønne
Grevinde Cordula og hendes Lystslot; men Ingen havde nogensinde
hørt det Navn nævne før, og Ingen vidste af noget saadant herligt
Slot at sige, som det han beskrev; den Henrykkelse, hvormed han
udtrykte sig derover, bragte derimod ofte de adstadigste og formul-
tigste Folk til at lee, og de betragtede ham som en Phantast, der ikke
var rigtig i Hovedet, og som den nyere tyske Poesie uidentivt hav-
de gjort forskruet og gal. »Der er da ingen Tvivl om, det har været en
Drøm, og jeg prosutuerer mig kun ved at tale derom – tænkte nu
Arnold og satte Staven videre frem, ganske bekymret over sit gode
Navn og Rygte. – Men Hvo er jeg da selv – vedblev han – det var jo
Gaaden, jeg drømte, min skønne Sphinx gav mig at opløse. Et El-
skovsbarn er jeg jo, forladt af Fader og Moder, før jeg vidste mit
Navn. Jeg kan spørge hele Verden, Hvo er jeg? og Ingen kan sige
mig det. Maaskee er jeg en Fyrstesøn, maaskee gaer jeg her som en
forvandet Prinds i et Eventyr, og der behøves kun et Ord til at løse
Fortryllelsen og give mig en deilig Prinsesse til Brud og et Kongerige